

[Finansministeren.]

om, at forslaget om forvaltningshøjskolen er et udtryk for, at vi arbejder med at finde muligheder for en bedre udnyttelse af statens arbejdskraft.

I denne sammenhæng nævnedes det ærede medlem hr. Poul Møller også spørgsmålet om byrdefordelingen mellem stat og kommuner. Også dette spørgsmål er jo, som det ærede medlem ved, under undersøgelse. Det undersøges ikke alene i et, skal vi kalde det internt embedsmandsudvalg, der specielt beskæftiger sig med byrdefordelingen, men problemet har også sammenhæng med det arbejde, der gøres i kommunallovskommissionen med henblik på at få en mere rationel opdeling af kommunerne her i landet. Det er jo ikke udelukket, at der, når man kommer frem til en bedre løsning på disse felter, også vil ligge muligheder for besparelser deri. Nu er dette jo imidlertid et arbejde, der er i gang. Kommunesammenlægningerne går deres gang, og vi har forudsat, at der næste folketingsår vil kunne lægges materiale og forslag på bordet. Jeg tror imidlertid ikke, det er et område, hvor vi skal forsøge på, jeg havde nær sagt med vold og magt i forhold til kommunerne at gennemtvinge en ordning, som ikke er ordentligt forberedt og undersøgt på forhånd. Endelig vil det jo ikke selv med den bedste vilje til at fremme bestræbelserne og de største anstrengelser i den retning være de store beløb, vi kan hale hjem på dette område for det kommende finansår.

Af andre muligheder for besparelser er der jo af det ærede medlem hr. Aksel Larsen nævnt den sædvanlige på det militære område. Skal vi gribe ind på dette område som ønsket af det ærede medlem, er det altså spørgsmålet om en anden forsvarsordning. Det rejser jo et helt nyt spørgsmål, som jeg ikke tror vi kan tage ind i denne sammenhæng. I øvrigt er det jo et af de felter, hvor udgiftsstigningen over en årække har været relativt moderat.

Hvor meget vi kan få ud af en 10 øres aktion som foreslået af det ærede medlem hr. Rimstad, ved jeg ikke. Det lød meget forjættende til at begynde med, men jeg synes, det ærede medlem ligesom dumpede lidt ned, da han sluttede med at angribe disse, skal vi kalde det understøttelser eller stipendier til kunstnere.

Endvidere er der spørgsmålet om, hvorvidt indtægtsskønnene er sat for lavt. Jeg har allerede ved fremsættelsen af disse lovforslag nævnt, at der kunne være anledning til at revidere skønnene for forbrugsafgifternes vedkommende. Det er, hvor vi står i øjeblikket. Disse skøn forudsætter, at det er muligt at holde forbrug og efterspørgsel inden for en rimelig ramme i det kommende år. Hvad indtægterne af de direkte skatter angår, ved vi jo intet sikkert, før vi får lidt flere oplysninger fra selvangivelserne for 1964. Før vi har det materiale, kan jeg altså ikke give andre skøn end dem, der er givet.

Så er der spørgsmålet om kasseoverskuddets størrelse i det kommende finansår. Jeg lagde mærke til det ærede medlem hr. Henry Christensens indledende betragtninger, der jo nærmest gik ud på, at hvis regeringen efter venstres råd havde båret sig så og så forstandigt ad, havde det ikke været nødvendigt med så stærk regulator på efterspørgslen. Jeg forstod, at man så kunne have nøjedes med et mindre kasseoverskud. Jeg kan jo godt se, at man fra det ærede partis side ved tidligere synspunkter ligesom har skaffet sig et alibi i så henseende, kan vaske sine hænder og sige: hvad sagde vi? Jeg må blot stadig mene, at den tankegang, man dengang gav udtryk for, var urealistisk i den forstand, at jeg ikke tror, man havde nogen mulighed for at gennemføre den, og at forsøget på at gennemføre den nok havde medført skadevirkninger for vor produktion. Nu erkender man imidlertid — og det er jo i den foreliggende situation sådan set det væsentlige — at der er behov for et kasseoverskud. Det er jo egentlig erkendt fra alle sider. Når regeringen mener — og det mener vi — at overskuddet bør være større for det kommende finansår, end det er i indværende, ja, så er det ganske enkelt af den grund, at vi ikke kan se nogen anden vej til at nedbringe underskuddet på handelsbalancen blot i noget omfang. Dertil kommer, at vi også mener, at en forøgelse af kasseoverskuddet vil være en styrkelse for obligationsmarkedet og dermed bl. a. også være til fordel for boligbyggeriet.

Den milliard, som er nævnt, er intet helligt tal. For regeringen er det afgørende, at der sker en forøgelse af kasseoverskuddet fra i år til næste år. Vi har ment —